इमञ्च राजशार्दूल भूतग्रामञ्चतुर्व्विधं । चक्षुर्द्दिव्यं समाश्रित्य द्रक्ष्यस्यमितविक्रम ।
संसरन्तं प्रजाजालं संयुक्तो ज्ञानचक्षुषा । भीष्म द्रक्ष्यसि तत्त्वेन जले मीन इवामले ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततस्ते व्याससहिताः सर्व्व एव महर्षयः । ऋग्यजुःसामसहितैर्व्वचोभिः कृष्णमार्च्चयन् ।
ततः सर्व्वर्त्तवं दिव्यं पुष्पवर्षं नभस्तलात् । पपात यत्र वार्ष्णेयः सगाङ्गेयः सपाण्डवः ।
वादित्राणि च सर्व्वाणि जगुश्चाप्सरसाङ्गणाः । न चाहितमनिष्टञ्च किञ्चित्तत्र प्रदृश्यते । १८८५
ववौ शिवः सुखो वायुः सर्व्वगन्धवहः शुचिः । शान्तायां दिशि शान्ताश्च प्राद्रवन्मृगपक्षिणः ।
ततो मुहूर्त्ताद्भगवान् सहस्रांशुर्द्दिवाकरः । दहन् वनमिवैकान्ते प्रतिष्ठां प्रत्यदृश्यत ।
ततो महर्षयः सर्व्वे समुत्थाय जनार्द्दनं । भीष्ममामन्त्रयाञ्चक्रुराजानञ्च युधिष्ठिरं ।
ततः प्रणाममकरोत् केशवः सहपाण्डवः । सात्यकिः सञ्जयश्चैव स च शारद्वतः कृपः ।
ततस्ते धर्म्मनिरताः सम्यक् तैरपि पूजिताः । श्वः समेष्याम इत्युक्त्वा यथेष्टं त्वरिता ययुः । १८९०
तथैवामन्त्र्य गाङ्गेयं केशवः पाण्डवास्तथा । प्रदक्षिणमुपावृत्य रथानारुरुहुः शुभान् ।
ततो रथैः काञ्चनचित्रकूबरैर्महीधराभैः समदैश्च दन्तिभिः । हयैः सुपर्णैरिव चाशुगामिभिः पदातिभिश्चात्तशरासनादिभिः ।
ययौ रथानां पुरतो हि सा चमूस्तथैव पश्चादतिमात्रसारिणी । पुरश्च पश्चाच्च यथा महानदी तमृक्षवन्तं गिरिमेत्य नर्म्मदा ।
ततः पुरस्ताद्भगवान्निशाकरः समुत्थितस्तामभिहर्षयंश्चमूं । दिवाकरापीतरसा महौषधीः पुनः स्वकेनैव गुणेन योजयन् ।
ततः पुरं सुरपुरसन्निभद्युतिं प्रविश्य ते यदुवृषपाण्डवस्तदा । यथोचितान् भवनवरान् समाविशन् श्रमान्विता मृगपतया गुहा इव । १८९५

इति श्रीमहाभारते शान्तिपर्व्वणि राजधर्म्मानुशासनपर्व्वणि युधिष्ठिराद्यागमने द्विपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५२ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततः शयनमाविश्य प्रसुप्तो मधुसूदनः । याममात्रार्द्धशेषायां यामिन्यां प्रत्यबुध्यत ।
स ध्यानपथमाविश्य सर्व्वज्ञानानि माधवः । अवलोक्य ततः पश्चाद्ध्यौ ब्रह्म सनातन ।
ततः स्तुतिपुराणज्ञा रक्तकण्ठाः सुशिक्षिताः । अस्तुवन् विश्वकर्म्माणं वासुदेवं प्रजापतिं ।
पठन्ति पाणिस्वनिकास्तथा गायन्ति गायकाः । शङ्खानथ मृदङ्गांश्च प्रवाद्यन्ति सहस्रशः ।
वीणापणववेणूनां स्वनश्चातिमनोरमः । सहास इव विस्तीर्णः शुश्रुवे तस्य वेश्मनः । १९००
ततो युधिष्ठिरस्यापि राज्ञो मङ्गलसंहिताः । उच्चैर्म्मधुरा वाचो गीतवादित्रनिःस्वनाः ।
तत उत्थाय दाशार्हः स्नातः प्राञ्जलिरच्युतः । जप्त्वा गुह्यं महाबाहुरग्नीनाश्रित्य तस्थिवान् ।
ततः सहस्रं विप्राणां चतुर्व्वेदविदान्तथा । गवां सहस्रेणैकैकं वाचयामास माधवः ।
मङ्गलालम्भनं कृत्वा आत्मानमवलोक्य च । आदर्शे विमले कृष्णस्ततः सात्यकिमब्रवीत् ।
गच्छ शैनेय जानीहि गत्वा राजनिवेशनं । अपि सज्जोमहातेजा भीष्मं द्रष्टुं युधिष्ठिरः । १९०५